

Hňup

Engenor

Publikováno s laskavým svolením autora.

Zdroj <http://svetluvstric.xhost.cz>

Temný Wahargem nebo také krvavý Wharagem, Wahargem nelítostný či ničitel světů, postrach králů a prznitel pannen, ten, jehož jméno se sice vyslovit může, ale proti němuž je ty-víš-kdo vlastně jen přísný skautský vedoucí, kráčel v odpoledním slunci vstříc Osudu a jeho opálená pleš dominující obrovské hlavě se leskla a vypadala jako velká bronzová koule. Stál jsem mlčky v řadě vojsk, která po staletí bojovala proti hordám temnot a pozoroval, jak se ta bronzová koule blíží k Vyvolenému a jak se jeho meč začíná chvět. V nastalém tichu byly slyšet jen Wahargemovy kročeje, vrzání jeho kožené zbroje a skřípot kronikářova pera, jež přesně zaznamenávalo naplnění tisíc let starého proroctví. Na několik kroků před Vyvoleným se Wahargem zastavil a chvíli upřeně pozoroval, jak se meč v jeho napřažených rukou třese stále víc a víc.

"Teď bys měl asi něco říct," poradil mírným a klidným hlasem Wahargem, vůdce na hlavu poražených vojsk, Vyvolenému, frontmanovi vítězů.

Vyvolený, jehož po bitvě vystrčili před první řady a dali mu do ruky těžký zdobný meč, který teď hrozil ho každou chvíli převážit dopředu, se podíval na Wahargemovu stříbrnými hřeby pobitou těžkou černou koženou zbroj a uznale prohlásil:

"Ty jo v tom musí bejt ale vedro, co?"

"Docela jo, ale zvyknul by sis," připustil Wahargem a dál se zájmem pozoroval Vyvoleného. "Jenom bych řekl, že od tebe se čeká něco docela jiného, něco jako aby si všichni na věky věků pamatovali, jaký jsem to byl hajzl a jaké to bylo dnes slavné vítězství a tak."

"No jo, vždyť já vím," prohlásil smutně Vyvolený, "oni mi to tady někde napsali, jenomže, když si teď sáhnu pro pergamen, tak mi ten meč upadne."

"Jestli chceš, můžu ti ho na chvíli podržet," nabídl se ochotně hanobitel královských hrobů.

"No to by od vás bylo opravdu milé," zajásal bezelstně Vyvolený.

Odněkud z davu vítězných vojsk přiletěla plechovka a s dutým kovovým zvukem bouchla Vyvoleného do hlavy.

"No jo tak asi ne" odušil Vyvolený a znovu se pokusil namířit špičku meče na Wahargemovo srdce.

Písař na okamžik zastavil pohyb pera a podíval se tázavě na krále. Jenomže král zrovna usilovně studoval pohyb ptáků na letní obloze. Písař si povzdechl. Přesný a pravdivý zápis dějinných událostí bude, zdá se, potřebovat menší korektury, ale co už.

"Vážně jste zabil všechny ty lidi, jak se o vás říká?" pokusil se Vyvolený improvizovat.

Whargem mu to potvrdil: "Zabil."

"Tak to od vás nebylo hezké."

Whargem pokrčil rameny, jako že co se dá dělat a nepřestával si prohlížet toho malého roztřeseného mužička, který vlastně ani nechápal, jak se tu ocitl a co se od něj čeká a nebýt jednoho pitomého starého prorockví, mohl si dál opatrovat sbírku královských darů, což bylo klidné povolání a on ho měl opravdu moc rád.

Generály, lordy i krále by snad ještě umluvil, že se na tuhle práci nehodí, bohužel mágové trvali na tom, že on je Vyvolený a pokud vím, stačilo jim k tomu jen to, že ho před skoro třiceti lety našli v košíku před vraty hradu, souhvězdí dýky tu noc svítilo obzvláště jasně a jedno jeho ucho vypadalo jako Wahargem z profilu. Co se jeho týká, bylo to dost málo na to, aby ho vystrčili s mečem před nejstrašnějšího zabijáka posledních několika staletí, o němž se říkalo, že je nesmrtelný, jak si teď s hrůzou připomněl a meč v jeho ruce tak začal připomínat metronom.

"Hele co mám," řekl náhle Vyvolený, který nevydržel tíhu ticha, natočil se profilem k Wahargemovi a odsunul tak špičku meče o dobré dva lokty stranou.

"No jo fakt," uznal Wahargem při pohledu na ucho Vyvoleného, "to jsem celej já," načež využil příležitosti a několika mocnými skoky se k němu přenesl. Cestou tasil dýku.

"Pitomý co?" řekl smutně Vyvolený a otočil se zpátky zrovna v okamžiku, kdy se Wahargem v posledním skoku a s napřaženou dýkou chystal skoncovat s celým tím vyvoleným nesmyslem. Chvíli to vypadalo, že ostří meče se vrátilo zpět a proklálo srdce černého mordýře, ale to se jen smýklo po krkavici a uťalo řetěz s medailónem. Všichni jsme tasili meče, protože se zdálo, že bitva ještě není dobojována, ale Wahargem se jako puštěná loutka svezl bezvládně k zemi, nevěřícně se podíval na Vyvoleného a slabě zašeptal:

"Ty hňupe!"

A pak se pomalu stával vrásčitým a seschlým, jak ho staletí doháněla, scvrkával se a propadal jakoby do sebe, až se nakonec rozpadl v prach.

Kdo by to byl řekl, že celá ta staletí bylo všechno jen v tom medailónu. Vzal jsem Vyvolenému z ruky meč, aby si neublížil a poslal ho domů. Řekl jsem mu, že jeho dějinná úloha skončila a on vypadal, že je tomu opravdu rád a poprvé od té doby, co ho krátce po poledni první řady vypudily před sebe, se zatvářil šťastně. Sebral ze země medailónek a vydal se zpět ku hradu zařadit nový předmět do sbírky.